

Таким чином, в строгому розумінні, децентралізація – це існування в місцевому масштабі виборної влади, відмінної від адміністративної влади держави, здійснення у межах закону її власних повноважень і обов'язків, для чого вона має статус самоврядування під контролем держави. Децентралізація значним чином впливає на відносини між центральною владою і МСВ, однак це не означає довільного характеру змін, що повинні відбутися. До речі, межі децентралізації у різних країнах світу залежали від політичної ваги, людських і фінансових ресурсів, що перебували у розпорядженні місцевої влади. Крім того, децентралізація управління не існує поза межами держави, вона проводиться з ініціативи та під контролем центральної влади. Але децентралізація неможлива, якщо місцева влада є не більш ніж виконавцем політики центральної влади. Ці екстремальні позиції обмежують простір МСВ, визначають «діапазон можливостей».

Для досягнення поставленої мети необхідне, по-перше, законодавче унормування засад державної регіональної політики, яка містила б сучасні ефективні інструменти та методи регіонального управління для вирішення проблем розвитку регіонів України відповідно до європейської практики. По-друге, запровадження взаємоузгодженої системи взаємодії державних та регіональних органів публічної влади шляхом забезпечення впровадження інструменту стимулювання розвитку регіонів на основі договірних стосунків між урядом та органами МСВ. По-третє, розроблення концептуальних засад удосконалення взаємодії МДА та органів МСВ, а саме: нормативний розподіл повноважень між ними. При цьому із сфери компетенції органів державної виконавчої влади мають бути вилучені та передані органам МСВ повноваження, які можуть бути реалізовані на рівні територіальної громади; трансформація функцій МДА у процесі проведення децентралізації влади та адміністративної реформи, вилучення у них повноважень організаційно-господарського характеру та передача цих повноважень органам МСВ; ресурсного забезпечення виконання органами МСВ делегованих їм окремих повноважень державних органів виконавчої влади. Процеси децентралізації влади, реформування системи регіонального управління і модернізації вітчизняного МСВ потребують внесення суттєвих змін до чинного законодавства, і передусім, до Конституції України.

БАБИНА ВАЛЕНТИНА АЛЕКСАНДРОВНА

доцент кафедри правознавства Одеського національного політехнічного університета

ПРИНЦИПЫ СЕМЕЙНОГО ВОСПИТАНИЯ В УСЛОВИЯХ ГЛОБАЛИЗАЦИИ

Влияние глобализации определяется развитием общемировой системы экономики и ее господствующим воздействием на все сферы жизнедеятельности государств и народов. Поскольку семья является первичной составляющей государственного институционального устройства, именно она, прежде всего, несет на себе бремя социальных последствий – как на уровне семейной группы, так и на уровне выполнения ею отдельных функций, в том числе, воспитания детей.

Глобализация как процесс прежде всего мирового обмена информацией обуславливает формирование системы общечеловеческих ценностей в противовес традиционным ценностям. Сохранение собственной индивидуальности социокультурного пространства в условиях экспансии «западной» модели общества становится одним из ведущих направлений развития семейного воспитания в современной Украине. Одним из основополагающих направлений воспитания провозглашается «содействие развитию культуры семейного воспитания детей на основе традиционных семейных духовно-нравственных ценностей». Поскольку с наступлением глобализации происходит унификация образа жизни семьи, такая программа актуализирует защиту и сохранение семьей своей региональной идентичности, в том числе через воспитание в детях традиционных ценностных ориентиров.

Преобразования социальной жизни в современном обществе под воздействием глобальных перемен происходит в ускоренном темпе. В таких условиях новое поколение детей появляется на свет в совершенно ином культурном окружении, чем то, в котором воспитано, и носителем которого еще является поколение их родителей [1]. Понимание актуальных проблем детства приходит к родителям в процессе их более тесного контакта с ребенком, при их непосредственном общении.

Многие жизненно важные проблемы и риски детей остаются неизвестными родителям. Вместе с тем, именно взрослые в семье определяют направление социализационной парадигмы ребенка, навязывая ему свои стандарты поведения, которым он должен следовать. Непонимание родителями природы современного детства ведет к недобровольному согласию ребенка с принятой взрослыми системой ценностей и представлений о мире, к обеднению собственного «Я» ребенка, его индивидуальности. Возникает обратный эффект воспитания: из-за свойственной родителям консервативности формируются искусственные препятствия к развитию и личностному росту ребенка, закрываются другие пути его жизненного устройства.

В развитых странах мира мобильный образ жизни в условиях глобализации становится нормой. Но если в странах Западной Европы и Северной Америки переезд семьи на новое место жительства мотивируется намерением улучшить качество жизни (от хорошего к лучшему), то в Украине в настоящее время смена места проживания семьи связана с потребностью выживания и носит, как правило, вынужденный характер.

Смена постоянного места жительства украинской семьи равносильна катастрофе, так как в силу особенностей менталитета она тесно связана с социальным окружением, идентифицирует себя с локальным обществом в месте постоянного обитания. Если в развитых странах мира характерно движение в сторону сближения, консолидации глобальных связей и сетей, то на постсоветском пространстве продолжается процесс поляризации бывших союзных республик, что на уровне семьи приводит, в конечном счете, к большей рискованности, большей уязвимости в реализации жизненных планов.

Одним из факторов, стимулирующих миграционный процесс, является безработица, ставшая актуальной проблемой сегодняшнего дня для украинских семей. Родители оставляют несовершеннолетних детей на родственников и уезжают на заработки. Стала распространенной маятниковая миграция (аналог вахтового метода работы)[2].

Миграционная тенденция приводит к тому, что принадлежавший исключительно местному населению (коренным семьям) общий запас социально значимых благ: экономических, политических, престижных (образование, медицина и т.д.) теперь придется делить с вновь прибывшими. Они становятся конкурентами в таких вопросах, как рабочие места, заработки, потребительские товары, места в школах и университетах, в учреждениях социальной защиты, опеки и больницах. Такая обусловленность последствий для местного населения усугубляет социальное напряжение в регионах-донорах. С другой стороны, наряду с решением материальных проблем трудовых мигрантов, обостряются воспитательные проблемы в местах постоянного проживания их семей.

В рамках глобальных трансформаций и изменения ценностных ориентиров на первый план выдвигается потребление как главная жизненная цель, приводящая к расколу общества на сверхбогатых и сверхбедных, что создает почву для формирования социального неравенства. Особенно болезненно это негативное явление сказывается на социальном самочувствии семьи, т.к. ее воспитательные возможности находятся в прямой зависимости от наличия внутренних ресурсов или семейного капитала. При этом в качестве ресурсов выступают не только материальные средства семьи, но и статусные характеристики родителей (образование родителей, сфера занятости и т.п.). По утверждению специалистов, в ситуации семейного воспитания основными фундаментальными признаками социального неравенства являются социальный и культурный капитал семьи.

Обострившееся социальное неравенство в имущественной сфере привело к возникновению неблагоприятных условий в наиболее массовом секторе образования детей - на школьном уровне. В результате сокращения бюджетного финансирования образования и широкого распространения платности обучения сокращаются шансы определенных групп населения к качественному образованию. Образование все больше приобретает характер платных услуг. Усиливается дифференциация молодежи по показателю «массовое/элитарное» образование. На этом неблагоприятном семейном фоне у детей формируется неудовлетворенность своим местом в структуре общества, укрепляется убеждение, что их интересы ущемлены. Под влиянием таких настроений молодое поколение легко превращается в объект для политических, экономических, криминальных и иных манипуляций.

Таким образом интенсивные процессы трансформации, происходящие в украинском обществе последнего тридцатилетия, привели к изменению семейной идеологии в целом, в том числе целей, задач и содержания семейного воспитания.

Список використаних джерел.

1. Штомпка П. Социология. М.: Логос, 2010, 698с.
2. Sity W. Community research/ URL: Net/novosti-32.html.

БАЧИНСЬКА КАТЕРИНА ВОЛОДИМИРІВНА

*доцент кафедри права і законотворчого процесу
ОРІДУ НАДУ при Президентіві України, к.держ.упр.*

ДО ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОЮ ВЛАСНІСТЮ

Ключові напрямки реформування управління державною власністю окреслені у численних документах, зокрема у Програмі діяльності Уряду, Коаліційній угоді та інших. Зазначені документи містять схожі складові щодо реалізації реформи. Разом з тим, кожен з офіційних документів має свої пріоритети.

У порядку денному асоціації Україна – ЄС пріоритетами реформування є зміцнення корпоративного управління, зокрема на державних підприємствах, включаючи реструктуризацію державних підприємств, зміцнення управління державною власністю і перегляд системи державних субсидій. У 2014 році обсяг субсидій, наданих суб'єктам господарювання, становив близько 2 відсотків внутрішнього валового продукту, тоді як обсяг непрямих субсидій, що не були враховані в бюджеті, – більше 6 відсотків внутрішнього валового продукту, що переважно відображають державну підтримку збиткової Національної акціонерної компанії «Нафтогаз України». Низькі ефективність суб'єктів господарювання та рівень прозорості їх операційної діяльності створюють тиск на державний бюджет.

Коаліційна угода основними напрямками реформування визначає:

- скорочення переліку об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації;
  - передача Фонду державного майна України повноважень із підготовки об'єктів до продажу;
  - скасування норми про обов'язковий продаж на фондових біржах пакетів акцій у розмірі 5-10 % статутного капіталу акціонерного товариства до проведення конкурсу;
  - здійснення продажу інвестиційно привабливих об'єктів із залученням радників та забезпеченням підготовки цих об'єктів до продажу відповідно до кращих міжнародних практик;
  - розмежування функцій формування та реалізації державної політики та функцій управління об'єктами державної власності (крім тих, що забезпечують виконання функцій міністерств та відомств). Передача функцій з управління об'єктами державної власності (крім тих, що забезпечують виконання функцій міністерств і відомств) від центральних органів виконавчої влади із запровадженням холдингового управління;
  - запровадження інституту незалежних директорів;
  - обов'язкова корпоратизація всіх державних підприємств, крім казенних.
- забезпечення оприлюднення Фондом державного майна України на своєму офіційному порталі всіх результатів перевірок виконання інвестиційних зобов'язань за всіма об'єктами власниками приватизованих підприємств за весь період приватизації.

Програма діяльності КМУ [1] передбачає реалізацію нової політики управління державною власністю шляхом: